

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1610/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетски клинички центар Србије са седиштем у Београду, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5018/23 од 01.03.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5018/23 од 01.03.2024. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу петом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизији туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5018/23 од 01.03.2024. године у делу којим је потврђена првостепена пресуда у ставу петом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1677/21 од 13.06.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да јој исплати разлику између минималне зараде и исплаћене зараде за стандардни учинак и време проведено на раду у периоду од марта 2018. године закључно са децембром 2018. године у појединчаним месечним изноисам и са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, чија висина и датуми доспећа камате су ближи одређени у наведеном ставу изреке. Ставовима другим и трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужиле тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмор за период од марта 2018. године закључно са фебруаром 2021. године исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, чија висина и датуми доспећа камате су ближи одређени у наведеним ставовима изреке. Ставом четвртим изреке, тужиле је ослобођења обавезе плаћања судских такси. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу

од 127.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5018/23 од 01.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и петом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је путем законског заступника благовремено изјавио ревизију, побијајући је у делу којим је потврђена одлука о трошковима поступка, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Тужилца је поднела одговор на ревизију туженог.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18. 18/2 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Законом о парничном поступку – ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20 и 10/23 - други закон) су прописани услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права. Тужени ревизијом оспорава правноснажно решење којим је одлучено о трошковима поступка. Имајући у виду наведено, Врховни суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер против решења којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка применом процесних одредби ЗПП-а не може да се изјави посебна ревизија.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП је прописано да странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. Према одредби става 2. овог члана ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде.

Када је за изјављивање ревизије меродавна вредност предмета спора, на основу члана 28. став 1. ЗПП, узима се само вредност главног захтева, док се према ставу 2. истог члана, камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају у обзир ако не чине главни дуг.

Према томе, под главним захтевом у смислу наведеног члана подразумева се захтев странке због кога се поступак води, док се споредним тражењем сматрају захтеви странке који се истичу поводом или са главним захтевом, односно потраживања акцесорне природе у односу на главни захтев. Споредна тражења се узимају у обзир само када се траже као главно потраживање и тада се према том потраживању одређује вредност предмета спора.

У конкретном случају ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, дакле против решења којим је одлучено о споредном тражењу које не чини главни захтев. Такође, применом члана 420. став 1. ЗПП, ревизија се може изјавити против решења другостепеног суда којим се поступак правноснажно окончава. У конкретном случају ревизија је изјављена против решења којим се поступак правноснажно не окончава јер се о захтеву за накнаду трошкова одлучује у пресуди или решењу којим се окончава поступак на основу члана 163. став 4. ЗПП-а. Имајући у виду наведено ревизија туженог против ове одлуке није дозвољена.

На основу изнетог, Врховни суд је применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић